

— Ей сега, мамо. Показвахъ на Мирчо новитѣ нѣщи. Сега ще се облѣка. Нали и ти ще дойдешъ съ насъ? — се обърна тя къмъ годеника си.

Добромиръ дигна болезнено лѣвата си вежда, сякашъ нажежено желѣзо му бѣ докоснало нѣкоя стара рана, погледна къмъ княгинята, чиято все още стройна снага се открояваше, тънка и изящна, връзъ тъмния фонъ на отворената врата. Погледна къмъ девойката, която бѣ вперила въ него съ остра изпитателность едритѣ си черни очи. Следъ това въздѣхна, поглади съ нетърпеливо движение челото си.

— Съжалявамъ. Не мога. Тази вечеръ съмъ много заетъ...

И той посегна къмъ шапката си, оставена на близката ракла. Белослава прехапа устни. Въ очитѣ ѝ избликна закана. Тя задиша бързо и тревожно. Майка ѝ предпазливо затвори вратата следъ себе си, отдалечи се съ тихи стѣпки, докато премине бурята.

— Довиждане... — Добромиръ протегна рѣка, съвсемъ бледенъ, съ безкрайно скръбенъ взоръ.

Белослава извърна грѣбъ, скръсти рѣце, отиде до прозореца, безъ да отговори.

— Довиждане, тази вечеръ съмъ заетъ съ много важна работа, Славо... не мога да ви придружа, повѣрвай ми... — повтори Добромиръ и приближи къмъ нея. Ала тя дигна рамене, не се обърна, остана все тъй безмълвна, съ неподвиженъ взоръ. Съ бързо и решително движение, момъкътъ нахлюпи шапката до веждитѣ си, отпави се къмъ изхода. Тогава, внезапно, момата изтича, превари го, разпери рѣце предъ затворената врата:

— Азъ знамъ кѣде отивашъ!

Момъкътъ се навѣси. Синя жила ее изопна на челото му.

— Мамишъ се, Славо. Пусни ме, ще закѣснѣя...

— Не! Не се мамя... Ти отивашъ при тѣхъ! Затова не искашъ и да дойдешъ въ църква, затова не пиешъ вече вино, затова все мълчишъ, затова престана да се смѣешъ, затова не ядешъ месо, затова не идвашъ вече на лов...